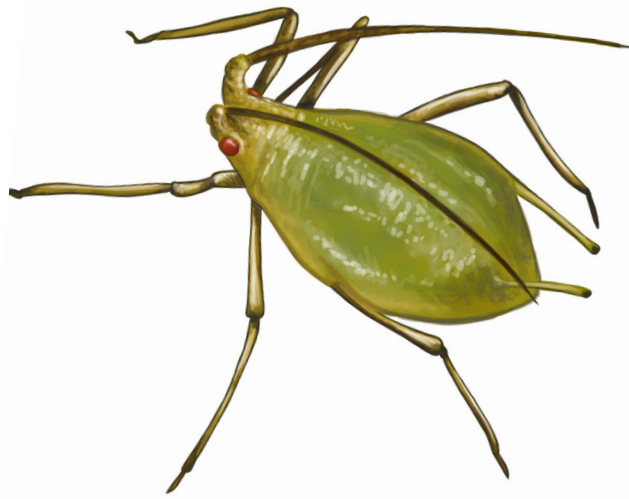

Guia d'identificació de la fauna i flora

1. Imprimiu les fitxes d'aquells éssers vius que creieu que necessitareu per inventariar el vostre pati.
2. Una vegada tingueu les fitxes impreses, doblegueu-les per la meitat. D'aquesta manera, quedarà la imatge de l'ésser viu per un cantó i la informació per l'altre.
3. Amb una plastificadora podeu plastificar cada fitxa per separat.
4. Amb una màquina de fer forats, podeu fer un forat al cercle marcat a la part inferior esquerra del full.
5. Podeu construir la vostra guia, passant un enquadernador de xinxeta pels forats de les diferents fitxes de tal manera que quedin totes les fitxes relligades.

Us recomanem que feu una guia per cada grup d'animals i plantes. D'aquesta manera, si apareixen animals i plantes no previstos a les fitxes, sempre els podreu afegir i fer-vos una guia a mida.

Pugons
Aphididae

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Els pugons són uns insectes hemipters que es caracteritzen per tenir tres parells de potes articulades i solen tenir dos parells d'ales, tot i que també podem trobar espècies sense ales. La boca està transformada en una espècie d'estilet. Els pugons són molt petits mesuren entre 1 i 2 mm.

Biologia

Els pugons s'alimenten de la saba de les plantes. Utilitzen l'estilet per perforar els teixits vegetals i xuclar-ne la saba. Algunes espècies de formigues estableixen relacions simbiòtiques amb els pugons. Durant l'hivern, les formigues s'emporten els pugons als formiguers per alimentar-se dels líquids plens de sucre que secreten.

Població i conservació

Els pugons parasiten a diferents plantes, gairebé totes les plantes de l'hort poden tenir pugó i són plagues que poden tenir efectes econòmics greus.

Distribució

Els pugons els trobarem sobre plantes herbàcies. Molt sovint els trobarem a les plantes de l'hort de l'escola o a algunes de les plantes del jardí.

Abelles
Abella de la mel
Apis mellifera

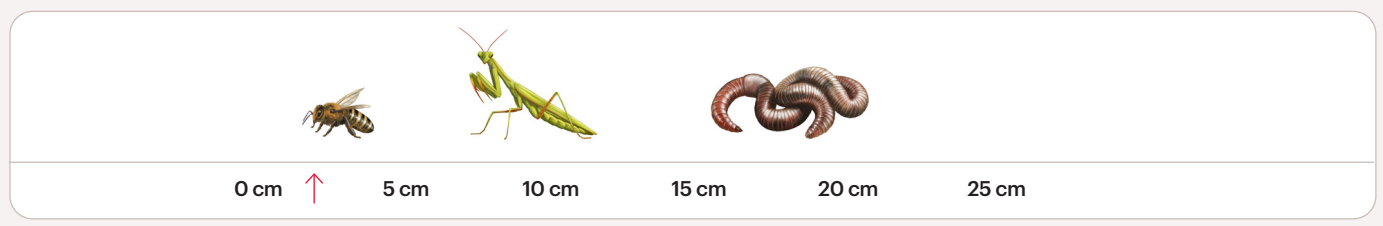
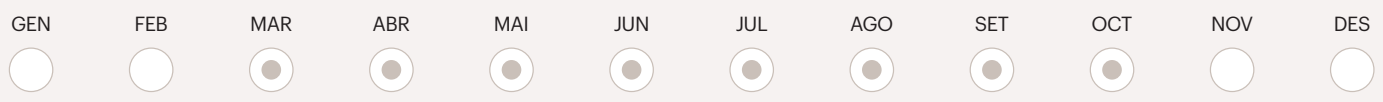

GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

Aspecte

Les abelles són un grup d'insectes himenòpters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades i dos parells d'ales. El cos és pelut i de color negre o marró amb franges grogues. Aquesta coloració tan característica és un avís que serveix per indicar que és una espècie perillosa a possibles depredadors. El cos està dividit en tres parts, l'última de les quals hi té un fibló. A la imatge, com a exemple, s'il·lustra l'abella de la mel (*Apis mellifera*) que mesura 1,5 cm.

Biologia

Les abelles i afins s'alimenten de nèctar i pol·len. Les abelles tenen un important paper en la pol·linització de les plantes amb flor. Algunes espècies d'abelles viuen en grans ruscus, cadascun dels quals té una reina, amb les obreres i els abellots.

Població i conservació

Existeixen més de 5.000 espècies d'abelles món. A la península Ibèrica se'n comptabilitzen més de mil espècies diferents. Es calcula que a nivell mundial s'ha perdut un 25% de les espècies d'abelles en els últims anys.

Distribució

Les abelles viuen en diversitat d'hàbitats, però la biodiversitat d'abelles més gran es concentra a les zones temperades. Al pati, les trobarem sobretot a sobre diferents tipus de flors.

Borinots

Bombus terrestris

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CIENCIA
E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA
PARA LA CIENCIA
Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Els borinots (gènere *Bombus*) conformen un grup d'insectes himenòpters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades i dos parells d'ales. El cos és molt pelut amb franges negres, o marronoses, i grogues. Aquesta coloració tan característica és un avís que serveix per indicar que és una espècie perillosa a possibles depredadors. El cos està dividit en tres parts, l'última de les quals hi té un fibló. A la imatge, com a exemple, s'il·lustra l'espècie de borinot *Bombus terrestris* que mesura uns 2 cm.

Població i conservació

Els borinots són un gènere d'insectes que està format per unes 250 espècies. A la península Ibèrica n'hi ha presents unes 40 espècies. La més comuna és *Bombus terrestris*.

Biologia

Com les abelles, s'alimenten de nèctar i pol·len i constitueixen societats organitzades, però amb molts menys individus que no pas les abelles, amb només una cinquantena d'individus. Són molt importants per la pol·linització de les plantes.

Distribució

Les abelles viuen en diversitat d'hàbitats, però la biodiversitat d'abelles més gran es concentra a les zones temperades. Al pati, les trobarem sobretot a sobre diferents tipus de flors. Els borinots poden aparèixer en temperatures més baixes que no pas de les abelles.

Mosques sírfides

Chrysotoxum cautum

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

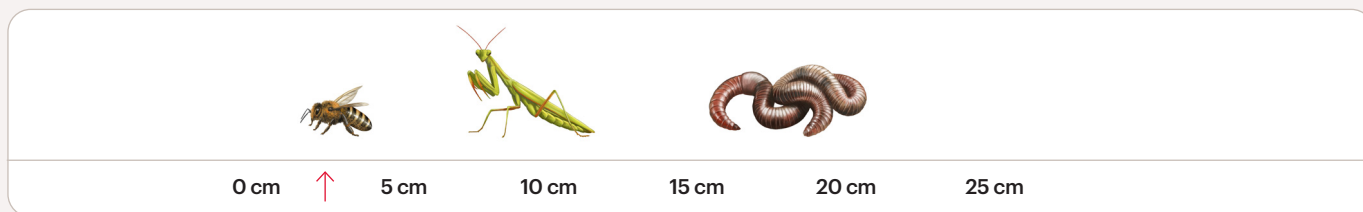
FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

Aspecte

Les mosques sírfides són un grup d'insectes dípters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes i, com les mosques, un sol parell d'ales. Les mosques sírfides imiten els colors d'altres insectes amb fiblons (com abelles, vespes i borinots) amb l'objectiu que possibles depredadors s'abstinguin d'atacar-la.

Biologia

Moltes espècies de sírfid s'alimenten de nèctar i pol·len. Tenen un important paper en la pol·linització de plantes. En estadi larval algunes espècies són depredadores de pugons.

Població i conservació

Existeixen més de 6000 espècies de sírfids arreu del món. Només són absents a regions amb climes extrems, com els pols o els deserts.

Distribució

Al pati, les trobarem sobretot associades a plantes amb flor.

Marieta de set punts

Coccinella septempunctata

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les marietes són un grup d'insectes coleòpters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades i dos parells d'ales. Les ales superiors són endurides i de colors vistosos amb punts normalment negres. La marieta de set punts (*Coccinella septempunctata*) té les ales vermelles amb té tres punts a cada ala, el setè punt es troba a la conjunció de les dues ales. Mesura uns 7 mm de longitud. Existeixen altres espècies de marietes com la marieta groga de vint-i-dos punts (*Thea viginiduopunctata*).

Biologia

Les marietes solen ser voraces depredadores sobretot de pugons, tant en estadi larvaris com quan són adults. Són espècies diürnes i algunes espècies hibernen enterrades sota escorces d'arbres o pedres. En cas de perill, les marietes es fan les mortes, com molts coleòpters.

Població i conservació

Existeixen unes 4.500 espècies de marietes al món. A Europa, l'espècie més comuna és la marieta de set punts. Les marietes són utilitzades com a control de plagues de pugons

Distribució

Al pati, la podem trobar a sobre diferents plantes herbàcies o enmig de flors grosses.

Xinxes
Xinxsa roja
Eurydema ornatum

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CIENCIA
E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA
PARA LA CIENCIA
Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les xinxes són uns insectes hemípters que es caracteritzen per tenir tres parells de potes articulades, dos parells d'ales, el parell d'ales superior solen ser enduredes. La boca està transformada en una espècie d'estilet. En general, el cos és molt massís, amb un cap lliure i per la part superior entre el cap i les ales en destaca l'escudet, que sol ser triangular. La xinxsa roja (*Eurydema ornatum*) destaca pel color vermell i negre, amb un 8 mm de longitud. Hi ha espècies semblants, com el coralet (*Scantius aegyptius*).

Biologia

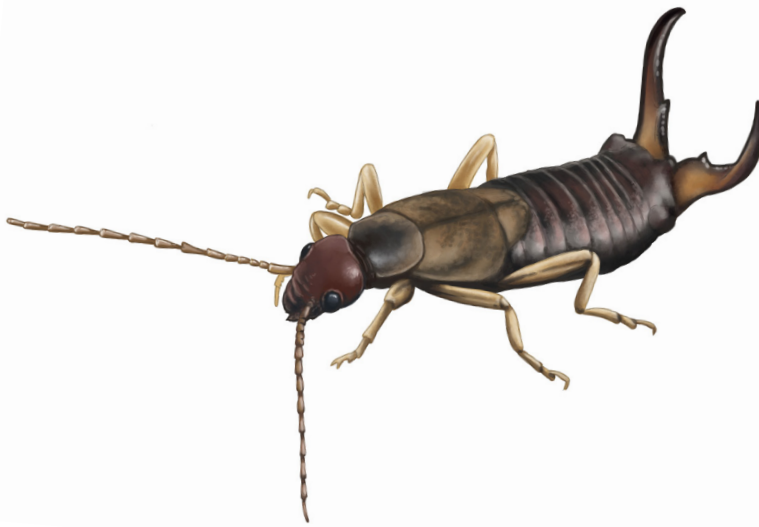
Les xinxes s'alimenten de la saba de les plantes. Utilitza l'estilet per perforar els teixits vegetals i xuclar la saba. En concret, la xinxsa roja parasita plantes crucíferes, com ara la col o el bròquil.

Població i conservació

El grup del heteròpters, xinxes i bernats, tenen 40.000 espècies diferents al món. A la península Ibèrica se'n comptabilitzen unes 1800 espècies. Algunes espècies són plagues de cultius.

Distribució

La xinxes en general les trobarem sobre plantes herbàcies.

**Tisoret
Talladits**
Forficula auricularia

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CIENCIA
E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA
PARA LA CIENCIA
Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les tisorettes (Ordre dermàpter) són un grup d'insectes que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades, amb un cos llarg i aplanat, i dos parells d'ales. El grup es distingeix sobretot per les pinces al final del cos que donen el nom al grup. Com a exemple, s'il·lustra el talladits (*Forficula auricularia*) que és la tisoreta més comuna i mesura un 1,5 cm de longitud.

Biologia

Les tisorettes són sobretot nocturnes i durant el dia s'amaguen entre la fullaraca o entre l'herba. La majoria són herbívores o omnívores. Concretament el talladits (*Forficula auricularia*) és una espècie que s'alimenta de vegetals, i pot causar danys en alguns cultius, però també s'alimenta de petits insectes com ara pugons.

Població i conservació

Existeixen unes 2.000 espècies de tisorettes al món. A la península Ibèrica se'n comptabilitzen unes 30 espècies.

Distribució

Les tisorettes apareixen sobretot quan les temperatures són altes, però sempre evita la llum i busca llocs foscos i humits, sovint es troben amagades entre herbes o fullaraca.

Bufoforats
Macroglossum stellatarum

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm

↑ 5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

El bufoforats (*Macroglossum stellatarum*) és un insecte del grup de les papallones (ordre lepidòpters) que es caracteritza per tenir 3 parells de potes articulades, dos parells d'ales bastant grosses que tenen escates i nervacions, i una espiritrompa a la boca. El bufoforats té el cos gris i bastant pelut. Les ales posteriors són grises, mentre que les ales anteriors són de color taronja viu. Fa uns 3,5 cm de llarg i l'envergadura de les ales fa entre 4 i 4,5 cm.

Biologia

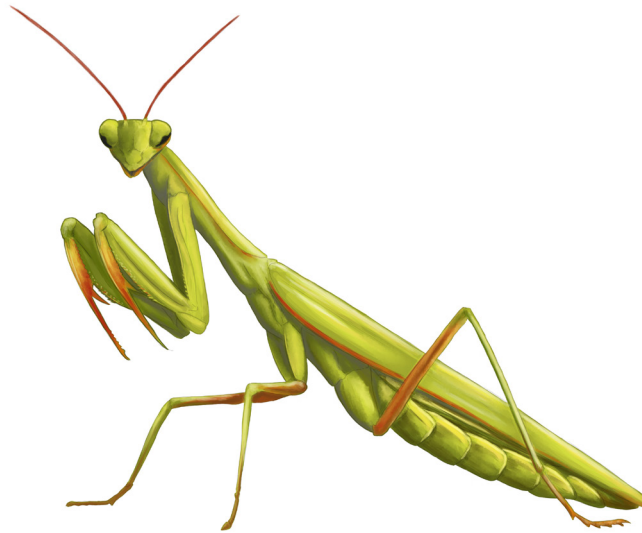
El bufoforats s'alimenta del nèctar de les flors. La seva manera d'alimentar-se és semblant a la dels colibrís: bat les ales molt ràpidament, fent un brunzit característic, i se situa davant de les flors per desplegar la seva llarga espiritrompa i beure'n el nèctar.

Població i conservació

Es distribueix per Europa, inclosa la península Ibèrica, pel centre d'Àsia, però també el nord d'Àfrica. Fa migracions anuals des del nord d'Àfrica fins al nord d'Europa.

Distribució

Es pot trobar a diferents ambients, també en zones urbanes a jardins, parcs i, fins i tot, en balcons. El bufoforats es troben atrets per plantes que generen gran quantitat de nèctar, com el gessamí, els cards, el romaní, entre d'altres.

Pregadeus
Mantis religiosa

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patris Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Els pregadeus són un grup d'insectes que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades i que el primer parell està adaptat per capturar les seves preses. Té dos parells d'ales que es despleguen com un ventall. El cos està dividit en tres segments ben marcats. L'espècie més coneguda del grup és el pregadeu (*Mantis religiosa*) de color verd i d'uns 7 cm de longitud.

Biologia

Els pregadeus són depredadors. Aprofiten el primer parell de potes per agafar les preses que solen ser altres insectes. Normalment, resten a l'espera, sobre una pedra o a prop d'una planta amb flor, per atacar alguns insectes que s'hi acosten.

Població i conservació

Existeixen més de 2.000 espècies de pregadeus al món, sobretot es concentren des de les regions tropicals fins a les temperades. A la península Ibèrica, n'hi ha presents 14 espècies.

Distribució

Podem trobar pregadeus en indrets assolellats amb vegetació baixa.

Formigues

Messor barbarus

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les formigues són un grup d'insectes himenòpters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades, dues antenes al cap i un cos negre, vermell o marronós dividit en tres parts. A la imatge s'il·lustra una espècie de formiga, la *Messor barbarus*, que mesura en 4 mm i 12 mm.

Biologia

Moltes espècies de formigues són granívores, com la *Messor barbarus*, i fan societats extremadament organitzades, en què grups de formigues s'especialitzen en tasques concretes a dins del formiguer.

Població i conservació

Existeixen més de 12.000 espècies de formigues al món. A la península Ibèrica se'n comptabilitzen unes 270 espècies. Ocupen totes les regions del món, excepte l'Antàrtida i algunes illes remotes.

Distribució

Les formigues viuen en diversitat d'hàbitats. Al pati, les podem trobar caminant sobre diferents superfícies, com al sòl o sobre l'escorça dels arbres.

Mosquits

Culiseta sp.

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Els mosquits són un grup d'insectes dípters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes, amb unes antenes llargues i primes, i un sol parell d'ales. Existeixen diferents espècies de mosquits amb formes i mides molt diferents.

Biologia

Els mosquits femella solen alimentar-se de la sang sobretot de mamífers, mentre que els mascles solen alimentar-se de nèctar o de la saba de les plantes.

Població i conservació

Existeixen més de 3.600 espècies de mosquits al món. Alguns dels mosquits són transmissors de greus malalties sobretot en països tropicals.

Distribució

Al pati, podem trobar mosquits en diferents indrets sovint entre les flors.

Mosques
Mosca domèstica
Musca domestica

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les mosques són un grup d'insectes dípters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes, i un sol parell d'ales. Hi ha gran diversitat de mosques amb mides i colors diferents. Cal destacar, com s'il·lustra a la imatge, la mosca domèstica (*Musca domestica*) que té un color grisós amb 4 bandes grogues al tòrax i uns ulls vermelloso. La mosca domèstica mesura uns 8mm de longitud.

Biologia

Algunes mosques són paràsites d'animals o plantes, d'altres s'alimenten d'excrements o carronya. La mosca domèstica s'ha especialitzat a conviure amb les persones i té una dieta omnívora. S'alimenta de xuclar tota mena de substàncies que deixem els humans, fins i tot la suor.

Població i conservació

Existeixen més de 5000 espècies de mosques al món. La mosca domèstica té una distribució mundials.

Distribució

Al pati, podem trobar mosques en diferents indrets. A vegades entre flors, però també associat a papereres.

Bernats
Bernat prudent
Nezara viridula

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Els bernats són uns insectes hemipters que es caracteritzen per tenir tres parells de potes articulades, dos parells d'ales, el parell d'ales superior solen ser endurides. La boca està transformada en una espècie d'estilet. En general, el cos és molt massís, amb un cap lliure i per la part superior entre el cap i les ales en destaca l'escudet, que sol ser triangular. El bernat pudent (*Nezara viridula*) destaca pel color verd que es va enfosquant a mesura que madura, mesura uns 1,5 cm

Biologia

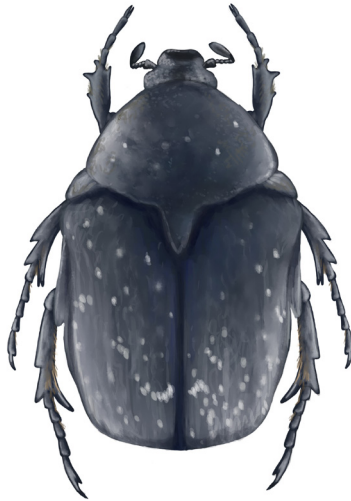
Els bernats s'alimenten de la saba de les plantes. Utilitza l'estilet per perforar els teixits vegetals i xuclar-ne la saba.

Població i conservació

El grup del heteròpters, xinxes i bernats, tenen 40.000 espècies diferents al món. A Catalunya, hi ha un centenar d'espècies de bernats. El bernat pudent es troba distribuït per totes les regions càlides del món. Algunes espècies són plagues de cultius.

Distribució

La xinxes en general les trobarem sobre plantes herbàcies.

Escarbats
Cetònia negra
Protaetia morio

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CIENCIA
E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA
PARA LA CIENCIA
Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers
UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm ↑

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Quan es parla d'escarbats normalment es fa referència a molts grups i espècies del grup d'insectes coleòpters. Es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades i dos parells d'ales, les ales superiors dels quals són endureides per protegir el cos. Tenen multitud de mides i formes diferents. Com a exemple, s'il·lustra la cetònia negra (*Protaetia morio*), que es caracteritza pel cos compacte i arrodonit, de color negre amb petites taques més clares i un escudet triangular. Amb tot, hi ha altres escarbats com els escarbats piloters, l'escarbat rinoceront, entre molts d'altres.

Població i conservació

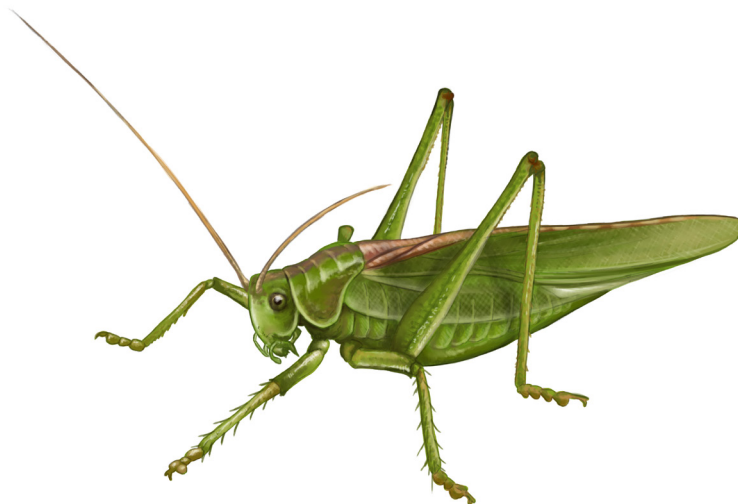
Els coleòpters són el grup amb més espècies de tot el regne animal, amb més de 350.000 espècies es calcula que el grup representa un 30% de totes les espècies del regne animal. Algunes espècies d'escarbats estan amenaçades.

Biologia

Amb un nombre d'espècies tan gran la diversitat ecològica del grup és enorme. Hi ha espècies que s'alimenten de plantes, sobretot de fulles i flors, d'altres de fusta en descomposició i d'altres són carnívors. Concretament, la cetònia negra s'alimenta de flors de diverses plantes, sobretot de les flors dels cards.

Distribució

Al pati, podem trobar a sobre les flors de plantes herbàcies, però també entre la fullaraca o caminant sobre el sòl.

Grills i saltamartins

Llagosta verda

Tettigonia viridissima

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Els grills i saltamartins són un grup d'insectes (*Ordre Ortòpters*) que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades: els dos primers parells són més petits i adaptats a caminar, mentre que el darrer parell són més engruixit i estan adaptats per saltar. Tenen el cos allargat de color verdós o marronós. Al cap hi tenen unes antenes llargues i filiformes. Com a exemple, la llagosta verda (*Tettigonia viridissima*), malgrat el seu nom, pot tenir colors verds i bruns. Però també forma part del grup el grill de camp (*Gryllus campestris*).

Biologia

Pel què fa a l'alimentació, és un grup molt heterogeni. Hi ha espècies que són només herbívores, mentre que d'altres són estrictament insectívores, però també hi ha espècies omnívores. És típic del grup l'estridulació, fregar-se les potes contra el cos per emetre un soroll característic, que sol ser produïda pels mascles. Aquest soroll sol tenir servir per marcar territoris i per atreure les femelles.

Població i conservació

Existeixen més de 20.000 espècies d'ortòpters al món. A la península Ibèrica, hi ha unes 300 espècies.

Distribució

Podem trobar llagostes i saltamartins en èpoques càlides i en llocs assolellats. La llagosta verda la trobarem enmig d'arbres i arbustos, mentre que el grill campestre el trobarem amagat entre la fullaraca o enterrats en galeries d'uns 10 cm de profunditat.

Papallones Atalanta

Vanesa atalanta

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CIENCIA
E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA
PARA LA CIENCIA
Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les papallones diürnes (superfamília Papilionoidea) són un grup d'insectes que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades, dos parells d'ales bastant grosses amb escates i nervacions, i una espiritrompa a la boca. Com a exemple del grup, s'il·lustra l'atalanta (*Vanesa atalanta*), una papallona de mida mitjana que s'identifica pel color negre de les ales quan les desplega, amb unes franges taronges i uns puntets blancs. Hi ha moltes espècies de papallones amb gran diversitat de mides i colors.

Biologia

Les papallones s'alimenten del nèctar de les flors libant-lo amb l'espiritrompa. Algunes espècies fan grans migracions. Un exemple, és l'atalanta que anualment es desplaça des del sud d'Europa cap al nord a la primavera; i retorna cap al sud a la tardor.

Població i conservació

Troben papallones arreu del món. L'atalanta es troba a les zones temperades de l'hemisferi nord incloent la península Ibèrica. Encara que la població de papallones estigui disminuint a causa del canvi climàtic i de la pèrdua d'hàbitats, l'atalanta és una papallona que no està amenaçada.

Distribució

Podem trobar papallones a diferents ambients, també en zones urbanes a jardins i parcs, però normalment a sobre de flors. Els mascles d'atalanta mostren un comportament d'encimballament, en què se solen situar en punts alts des d'on controlen el seu territori i el protegeixen amb vols violents als animals que l'ocupen.

Vespes
Vespa carnissera
Vespa crabro

GOBIERNO DE ESPAÑA

MINISTERIO DE CIENCIA E INNOVACION

FUNDACIÓN ESPAÑOLA PARA LA CIENCIA Y LA TECNOLOGÍA

Patis Biodivers

UVIC | UVIC-UCC

Possibilitat d'observació

0 cm

5 cm

10 cm

15 cm

20 cm

25 cm

Aspecte

Les vespes són un grup d'insectes himenòpters que es caracteritzen per tenir 3 parells de potes articulades i dos parells d'ales, el de darrera més petit. El cos és de color negre o marronós i groc. Aquesta coloració tan característica és un avís que serveix per indicar que és una espècie perillosa a possibles depredadors. El cos està dividit en tres parts, l'última de les quals hi té un fibló. A la imatge, com a exemple, s'il·lustra l'abella carnissera, o abella xana, (*Vespa crabro*) que mesura 2,4 cm i és la vespa autòctona més gran.

Biologia

Moltes espècies de vespes s'alimenten de nèctar i pol·len, d'altres són depredadors d'altres insectes. Només algunes espècies fan societats extremadament organitzades, com la vespa carnissera que construeix nius en les cavitats dels troncs dels arbres, però la majoria de vespes són solitàries.

Població i conservació

Existeixen més de 5.000 espècies de vespes al món. A la península Ibèrica se'n comptabilitzen unes 30 espècies.

Distribució

Les vespes viuen en diversitat d'hàbitats. Al pati, les trobarem sobretot a sobre diferents tipus de flors.